

sidste Krig. General de Meza udtaler sig deri saaledes: „Nærværende Ansøgning fra Capitain, Kammerjunker Beck maa jeg i alle sine Punkter efter fuldkommen Dverbevisning paa det Indstændigste anbefale, navnligt saavel ifølge mit lange Bekjendtskab til hans individuelle ulastelige Charakter og i enhver Henseende hæderlige Optræden i Krigen, som til den for hans Vre saa uforsjænt graverende Sag, under hvilken han nu med en saa sjelden Standhaftighed har hensultet saa mange Aar som et Offer for strafværdig Inddisciplin og for kun ved en fortsat Række af Misforstaaelser og af uforstaaelig militair Netspleie frembragt Uretfærdighed.

Ifølge Alt, hvad jeg om denne Sag fra Tid til anden for Ministerierne har yttret, vil jeg paa en vis Maade ansee det som en Vresfag for mig eller i det Allermindste som en næsten uundværlig Tilfredsstillelse for min Humanitetsfølelse, om Ministeriet endelig vilde gribe den saa ubegribeligt forfulgte under Armene og saaledes paa samme Tid forhjælpe Armeen, der jo efterhaanden ikke mere har Overflod paa erfarne og skjæffe Officerer, til en brugbar Krieger og denne til en saa høist forsænt og længe krænklet Ret“.

Hermed kan jeg slutte, det forekommer mig, at denne Anbefaling maa have nogen Vægt. Jeg seer jo nok, at man ved Afstedigelsen ikke synes at have lagt stor Vægt paa Krigsretsdømmen; men maaskee vil man dog tillægge denne Anbefaling nogen. Slutteligen vil jeg tillade mig at minde om, at det ikke er en Opposition, jeg her ønsker at fremfalde mod den ærede Minister, jeg har kun stillet min Forespørgsel for at faae bragt en Sag tilende, som jeg i lang Tid har havt Noget at bestille med, og for om muligt ad Villighedsveien at hjælpe den tidt nævnte Mand til at opnaae idetmindste en vis Tilfredsstillelse.

Formanden: Det ærede Medlem brugte, saavidt jeg hørte, under sin Fremstilling af, hvad der var passeret, den Yttring, at der havde dannet sig et Complot for at udsprede ærerørige Beshyldninger mod Capitain Beck, men jeg antager ikke, at det ærede Medlem har villet fremsætte en saadan Sigtelse mod

Andre, at de have havt til Hensigt at udsprede ærerørige Beshyldninger mod Noget.

Frølund: Maa jeg tillade mig den Bemærkning, at jeg har holdt mig til de skrevne Dplysninger, som foreligge for mig, og som jeg antager ere paalidelige.

Formanden: Ja, jeg har blot villet give det ærede Medlem Leilighed til nærmere at berigtige denne Yttring.

Krigsministeren: Jeg kunde give det ærede Medlem et meget kort Svar, som han uden al Tvivl vilde indrømme mig var fuldstændig correct; imidlertid er det mig ingeniende om at gjøre blot at afvise en Sag som denne, men jeg troer at burde udtale mig lidt i Almindelighed om de Forhold, som her ere berørte, og jeg skal derfor udbede mig Thingets Opmærksomhed i den Henseende et Par Dieblitte. Inden jeg imidlertid gaaer over dertil, skal jeg dog bemærke, at naar det ærede Medlem i sin Forespørgsel spørger, om der er Anledning til at give afflediget Capitain Beck nogen Dpreisning i Anledning af hans Afstedigelse, da er dette et Udtryk, som jeg ikke bør lade staae hen saaledes uden en Bemærkning, idet jeg nemlig maage hævde, at en Officer, som faaer sin Afsted i Naade og med Pension, ikke trænger til Dpreisning. Der kan være Tale om at berede en afflediget Officer en gunstigere Stilling, men der er ikke Tale om, at den Officer, som faaer en hæderlig Afsted, trænger til Dpreisning. Jeg tør antage, at det ærede Medlem ikke har lagt den Mening i dette Ord, som maaskee naturligen vilde fremstille sig, men at hans Tanke mere har været, om man ikke, som han selv senere udtrykte sig, vilde berede denne Mand en gunstigere Skæbne. Jeg vil derfor holde mig til, hvad jeg kan antage at være det ærede Medlems Mening, og skal blot for at undgaae Misforstaaelse allerede nu gjøre en Indsigelse mod det saaledes brugte Udtryk. Den Fremstilling af denne Sag, som det ærede Medlem har givet, vil jeg ikke gaae videre ind paa. Jeg troer, den er væsentlig correct; men skulde den ikke være det, vil jeg kun forvare mig